

Bemærkning, jeg vilde tillade mig. Det er jo forøvrigt en Selvsølge, at naar en saadan Afsløsning skulde finde Sted, maatte den Erstatning, der skulde ydes, betydelig kunne indskrænkes af Hensyn til den store Risiko, som en saadan Mand, der har kjøbt en Kirketiende, er gaaet ind paa med fuld Bevidsthed. Jeg skal gjerne gjøre en Undskyldning, isald min Uvidenhed i Lovgivningen er for stor, men jeg tror dog, at det, jeg har hentydet til, er Noget, der kan trænge til at blive ganske bestemt udtalt, inden denne Lov endelig vedtages.

Casie: Jeg vil besvare det fremsatte Spørgsmaal benegtende. Der er ikke nogen Bestemmelse, som berettiger en Kirkeeier til at forlange sig udløst fra det Forhold, hvori han staar, paa Grund af de Byrder, som efterhaanden maatte blive ham paalagte.

Bossen: Hvis jeg forstod den høitagede Minister ret, saa antydede han, at det var det oprindelige Forslag ifjor, der var blevet velvillig modtaget, men netop ikke dets Tilvært. Jeg skal i den Henseende udtale, at dette vistnok ikke er ganske rigtigt; jeg tror, at man snarere, har Ret til at sige, at det var Forslagets Tilvært, der blev modtaget med mest Velvillie, jeg mener Forslaget om Kirkerens Opvarmning, men som nu først foreligger i Lovsform. Naar den ærede Minister udtalte, at Udvalget ifjor ikke havde gjort ham den Ære at forhandle med ham, saa var det ganske vist ikke mig, som den Gang var Ordfører for Udvalget, og jeg var saaledes ikke nærmest kaldet til at indlede en saadan Forhandling. Men den ærede Minister huffer vist ogsaa her feil, naar han lægger Skylden for, at en Forhandling ikke kom i Stand, paa Udvalget. Jeg haaber imidlertid nu, at en Forhandling skal komme i Stand, og vi have jo den ærede Ministers Udtalelse ifjor og idag for, at han vil kunne deltage i et Samarbejd og Samarbejde for at faae en Lov i Stand. Naar den ærede Minister mindede om en Retsfag, der i sin Tid har været ført for Kjøbenhavn's Magistrats Vedkommende, saa er det jo fuldkommen klart, at Meningen med Forslaget ikke har været alene at give en Fortolkning af Loven af 19de Februar 1861; det er Forslagstillerne fuldt bevidst, at det dreier sig om en Udvidelse af denne Lov, og det glædede mig at høre, at heller ikke den ærede Minister er i Tvivl om, at en saadan Udvidelse kan være berettiget. Spørgsmaalet kan kun dreie sig om Grændsene for denne Udvidelse,

og derom kunne Meningerne naturligtvis være delte. Af de Punkter, med Hensyn til hvilke den ærede Minister for Øvrigt antydede, at han ønskede Ændringer i Forslaget, skal jeg kun fortælle berøre nogle enkelte, og navnlig saadanne, hvor jeg tror, at Enighed vil være let at tilveiebringe. Naar Ministeren saaledes pister en Bestemmelse optagen om, at der ved særegen Bevilling skal kunne gjøres en Undtagelse i enkelte Tilfælde, hvor Byrderne maa siges at blive for byrdefulde, kan der vel Intet være til Hinder for, at denne Bestemmelse fra Loven af 1861 gaar over i den nye Lov. Hvad Spørgsmaalet om § 3 angaar, om den Vgt. og det Arbejde, som Tiendeeieren kan forlange, da har det ganske vist ikke været Forslagstillernes Mening, at et saadant Arbejde skulde kunne paalægges ogsaa paa saadanne Steder, hvor disse Arbejder ere afsløst efter Loven af 1856. Vi kunne ingenlunde være tilbøjelige — og jeg tror heller ikke, at Thinget vilde være det — til paany at paalægge Vgt. og Arbejde, som man en Gang er sluppen for; men derved er Spørgsmaalet ikke affaaet, thi, som den ærede Minister selv antydede, kan denne Sag ordnes paa anden Maade; man kunde lade Kommunerne støtte Arbejdet, eller hvilken anden Ordning man kunde vælge, kun at man ikke paalægger Migtarbejde i saadanne Tilfælde. Med Hensyn til Spørgsmaalet i § 6 om Varmeapparater hentydede Ministeren til Betænkningen over Finansloven for i Aar, hvor et tilsvarende Forhold allerede skulde være afgjort eller i alt Fald foreløbig afgjort. Det er netop støttet herpaa, at Forslaget er fremkommet. I flere Aar er Staten gaaet i Spidsen for at give Kaffelovne til Kirker, som Staten eter. Nu foreligger der i Aar et Spørgsmaal om et Varmeapparat for en saadan Kirke. Da det er det første Exempel herpaa, og da man netop vilde hævde, at et saadant større Apparats Anbringelse ikke skulde kunne udelukkende paahvile Tiendeeieren, men for en Del maatte komme til paahvile Beboerne, har man ikke ønsket at foregribe denne Sags Afgjørelse, og den staar altsaa hen, indtil Spørgsmaalet afgjøres ved Lov. Derom mener jeg, at der er fuldstændig Overensstemmelse tilfæde. Med Hensyn til Kjøbstadkirkerne sagde den ærede Minister, at de ere sig selv, og det er vist ogsaa et Udtryk, som med Ret kan bruges. Men det forekommer mig ikke, at dette for dem kan begrunde nogen Undtagelse fra Lovens Regel, idet der jo paa den ene Side kan være Kirker, der ere saa velhavende, at de selv ere i Stand til at bære disse Byrder, og paa